

DE KRONIEKEN VAN SION

ROUW OVER SION

BODIE THOENE

BODIE THOENE

DE KRONIEKEN VAN SION

ROUW OVER SION

DEEL 5

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Davids terugkeer

David lag onrustig te slapen in een ledikant dat doorzakte. Ellie zat in een kleine schommelstoel die uit de zitkamer van het Rode Huis op het strand vandaan kwam. Zware golven beukten tegen de zeemuur van Tel Aviv. Het geluid van de golven was, als artillerievuur in de verte, een voorspel voor de strijd die binnenkort in de heuvels zou woeden.

Het was donker in de kamer, maar onder de deur door scheen een smal lint van licht en gekwelde stemmen zweefden langs de trap naar boven. Het lot van heel Joods Jeruzalem hing af van de gebeurtenissen die deze avond zouden plaatsvinden. Desalniettemin hoorde Ellie slechts het geluid van Davids onregelmatige, uitgeputte ademhaling in een slaap die door onrustige dromen werd verstoord. Voor haar was dat het mooiste geluid dat er bestond: hij *leefde!* Die geweldige opluchting was het enige feit waarvoor haar hart die avond openstond.

‘Michael!’ riep David. Hij droomde – een nachtmerrie waarvan Ellie zich slechts een idee kon vormen. *Brandende motoren en verwrongen metaal. Het bloed van Michael in een plas gestold aan zijn voeten. De vrouw. Montgomery.* Ellie huiverde en kneep haar ogen stijf dicht om niet te hoeven denken aan het slappe, bloederige lichaam van de vrouw, dat nog maar twee uur geleden uit het vliegtuig op de grond werd neergelaten. De ledenpop zonder gezicht leek in niets op de vriendin die Ellie zich van school herinnerde. *Angela St. Martain.* Ze zeiden dat ze een dienaress van de moefiti was. Dat

zij verantwoordelijk was voor de dood van Michael en van anderen; dat het vliegtuig door haar toedoen tot een wrak was gereduceerd. *Maar David leeft! O, God, dank U wel! Zorg voor hem, Heer. Help hem te vergeten.*

Vanuit de kamer beneden klonken stemmen naar boven door. Er ging een telefoon over en voetstappen snelden over de vloer. Ellie kon de woorden niet onderscheiden, maar aan de toon hoorde ze bezorgdheid, opwinding en aandrang. De strijd die David had geleverd tegen de tijd, het weer en die walgelijke vrouw die voor de zaak van de Djihad had gewerkt was nu voorbij. Gesmokkelde geweren in de handen van de Haganah-verdedigers zouden nu het lot van Jeruzalem en haar Joodse inwoners bepalen.

Ellie hoorde de stem van Ben Goerion boven de andere stemmen uit bassen. ‘Moshe Sachar zal daarboven vast komen te zitten als ze hun werk in Ramle niet doen!’

De oude man klonk woedend en Ellie vermoedde dat het de mannen die vochten om de weg naar Jeruzalem vrij te maken tegenzat.

David kreunde en zuchtte toen zachtjes. ‘Hassida!’ Zijn stem was een schor gefluister. ‘Mama, dit is Hassida...’

‘David?’ Ellie streelde zijn voorhoofd. ‘David, lieveling. Je bent nu veilig. Hier is Ellie, schat.’

‘Ellie?’ vroeg hij slaperig.

‘Ja. Je droomt, David. Ga maar weer slapen,’ suste ze zoals een moeder een kind troost.

Hij zuchtte nog eens en gaf een kneepje in haar hand terwijl hij door een dikke mist van uitputting haar naam mompelde.

De enige die heel deze nacht door zou slapen was David. Luke Thomas bevond zich ergens in het rotsige terrein buiten Ramle, waar hij zich op een veldslag tegen de Djihad Moquades voorbereidde. Als hij hen lang genoeg van het

kleine dorpje Kastel kon wegtrekken, zou Moshe onopgemerkt het dorp binnen kunnen trekken en deze strategische positie kunnen veroveren. En Ehud liep ongetwijfeld tussen de kampvuren van driehonderd Joodse vrachtwagenchauffeurs rond. Zij zouden het voedselkonvooi door de pas Bab el Wad, die in Arabische handen was, naar een hongerend Jeruzalem rijden. Vanavond markeerde een crisis: of het tij der hoop op een Joodse natie keerde, of de embryonale staat zou een voortijdige dood sterven.

‘Michael!’ riep David. ‘Vogelverschrikker!’ Ver in zijn dromen beleefde David opnieuw de dood van zijn vriend.

‘O, David!’ fluisterde Ellie en ook haar stem was zwaar van verdriet. ‘Je bent in veiligheid. Het is Ellie, David. Ik ben bij je.’

Hij klampte zich heftig aan haar hand vast. ‘Was ik op tijd?’ vroeg hij.

‘Ja. Je was op tijd. Je was fantastisch.’ Ze wist niet of hij sliep of wakker was, maar haar woorden schenen hem tevreden te stellen. Hij ontspande zich weer en mompelde zachtjes haar naam.

‘Ellie.’

Ellie bleef een minuut of tien naast hem zitten terwijl ze naar de verwoede activiteit beneden luisterde. Zelf was ze ook doodop, maar ze kon niet slapen. Ze had nog steeds de lange kakibroek en de blouse aan die ze heel de dag en heel die verschrikkelijke avond had gedragen terwijl ze op Davids vliegtuig wachtte en bad dat hij het er levend vanaf zou brengen. De manchetten van haar blouse waren nat van het badwater; een uur geleden had ze samen met Ehud de smerige en bijna bewusteloze David in bad gestopt. Zijn kleren en hoge schoenen zaten onder het bloed; Ehud had ze naar beneden gebracht om ze in de verbrandingsoven te verbranden. Ze hadden een stel andere kleren bij elkaar gescharreld van

verschillende mannen die nu op het hoofdkwartier van het Joods Bureau in Tel Aviv werkten. Ben Goerion kwam met een dikke, handgebreide wollen trui aandragen en liep op zijn tenen naar Davids bed toe om die aan het voeteneinde neer te leggen.

David was nu rustig. Ellie kwam stijf en stram overeind. Haar verkrampte spieren waren hard aan een warm bad toe, voelde ze. Ze liet David niet graag alleen en bleef nog zeker een minuut over hem heen gebogen staan tot ze zeker wist dat hij niet wakker zou worden of haar zou roepen.

Ze deed de deur van de badkamer achter zich dicht en knipte het licht aan. De wit geëmailleerde badkuip stond nog vol goor uitzierend water. Ze werd er misselijk van. Het was roodbruin, de kleur van verdund bloed. Ellie deed even haar ogen dicht, stak haar arm in het water en trok de stop uit het bad. Met een zucht van opluchting zag ze het water gorgelend weglopen. Weer zag ze het canvas zeil over Michaels lichaam voor zich. Wat voor nachtmerrie had David doorgemaakt? Hoeveel andere boze dromen zouden werkelijkheid worden voordat dit alles achter de rug was?

Lusteloos en vermoeid boende ze de badkuip schoon en draaide toen de kraan open. Op haar hurken keek ze toe hoe het dampende water uit de kraan gutste; de damp steeg om haar heen omhoog en maakte de spiegel beslagen en hechte zich aan de bleekgroene muren van de badkamer. Langzaam kleepte ze zich uit en liet haar kleren op de gladde tegeltjesvloer vallen. Ze was koud geworden en de damp verwarmde haar. Ze had hoofdpijn en toen ze zich in het water liet zakken, hield ze haar hoofd achterover zodat haar lange, krullende haar in het water hing.

‘Ontspan je,’ sputterde ze tegen zichzelf. Het stromende water overstemde haar stem. ‘Voordat je eens kans had om echtgenote te zijn was je al bijna weduwe.’ Ze deed haar ogen dicht en voelde het warme water tegen haar kin opspringen.

‘Vergeet wat daarbuiten gebeurt. Vergeet de oorlog. Je hebt wel wat vakantie verdiend. Tenslotte zijn je wittebroodsweken door een bomaanval van terroristen geruïneerd en is je man bijna vermoord.’

Ze voelde de gespannen spieren in haar schouders ontspannen en liet zich dieper in bad zakken. Ze deed één oog open en stak een voet uit om de kraan met haar tenen dicht te doen. Nee, ze zou eventjes niet aan Luke denken die in Ramle vocht, of aan Moshe in Kastel. Ze zou zich niet de hongerige gezichten van Rachel, oom Howard, Yacov en grootvader voor de geest halen die zaten te wachten en te bidden of Ehuds voedselkonvooi veilig door de pas naar Jeruzalem mocht komen. Heel even zou ze alles proberen te vergeten, behalve het feit dat haar man leefde en zo dichtbij was dat ze hem kon aanraken. Nu was hij dan wel volkomen uitgeteld, maar vroeg of laat zou hij zijn ogen opendoen. Heel even zou ze net doen of ze in Parijs, in Londen, of zelfs in Santa Monica was. Waar dan ook, behalve in Tel Aviv midden in een oorlog. Ze pakte de shampoo beet en zeepte haar haren in. *David is daarbinnen, Ellie, dacht ze. Hij slaapt, maar hij wordt weer wakker. Jij kunt niets doen om alle andere mensen te helpen. Dat is in Gods hand. Denk nu allereerst aan David. Hij zal je hulp nodig hebben om te vergeten.*

Ze liet zich weer in het water zakken en spoelde het schuim uit haar haren. Wit zeepsop dreef als badschuim in de badkuip; Ellie doopte haar vingertoppen in het schuim en masseerde haar huid. Ze voelde de spanning verdwijnen.

Opeens werd er zachtjes op de deur geklopt.

‘Wie is daar?’ riep Ellie.

Een slaperige, verwarde stem antwoordde: ‘Wie is daar?’

‘David?’

‘Waar ben ik? Is dit de badkamer?’ David klonk als een kind dat de weg kwijt is.

‘Ik zit in bad, schat,’ riep Ellie. ‘Ik kom er zo aan.’

Er viel een lange stilte aan de andere kant van de deur; toen kwam Davids smekende stem: ‘Nou, mag ik dan niet binnenkomen? Ik kan het knopje van het licht niet vinden en het is donker.’

Ellie moest even glimlachen. *Het is je man die daarbuiten staat*, bracht ze zichzelf in herinnering. ‘Tuurlijk,’ riep ze opgewekt.

De deur ging op een kier open en Davids gezicht verscheen om de hoek. Hij knipperde met zijn ogen tegen het licht en wuifde toen zijn hand heen en weer om de damp weg te waaieren. Hij zag Ellie zitten en knipperde toen nog eens met zijn ogen alsof hij uit zijn hoofd wilde wegwissen wat ongetwijfeld een droom moest zijn. ‘Ben jij het?’ fluisterde hij.

‘De laatste keer dat ik keek wel,’ antwoordde ze. ‘Voel je je een beetje uitgeslagen? Kom binnen en doe de deur dicht. Je laat de kou binnenkomen.’

Hij wreef met zijn hand over zijn gezicht en wurmde zich door de kier van de deur. Met zijn linkerhand hield hij een wijde, blauwe pyjamabroek omhoog en met zijn andere hand deed hij de deur achter zich dicht. Verlegen met zichzelf stond hij daar naar haar te kijken. ‘Ik dacht dat ik droomde,’ zei hij op het laatst. ‘Ik had een nachtmerrie.’ Hij keek verward. ‘Michael. Angela en het vliegtuig.’ Hij keek Ellie doordringend aan. ‘Was het een nachtmerrie?’

Langzaam schudde ze haar hoofd. ‘Nee. Maar het is nu allemaal voorbij. En je leeft nog.’

David tuurde naar de vochtdruppeltjes die langs de spiegel naar beneden gleden. ‘Vogelverschrikker,’ zei hij langzaam.

Ellie bewoog zich niet en zei niets, maar een intens gevoel van verlies kwam over haar. Wat had het voor zin om net te

doen alsof? Dit was Parijs niet. Dit was zelfs Santa Monica niet. Dit was Tel Aviv, en nu, op dit moment, kwamen er mensen die zij kende en van wie zij hield om in een oorlog. ‘David?’

Zijn gekwelde blik gleed over haar heen en de tranen sprongen hem in de ogen. ‘O, Ellie!’ huilde hij. Hij liet zich op zijn knieën vallen en sloeg zijn armen om haar heen. De badkuip liep over en het water stroomde over de vloer. Hij trok haar dicht tegen zich aan en begroef zijn gezicht in het kuiltje van haar nek. ‘O, Ellie. Ik dacht dat ik je nooit meer terug zou zien! Ik dacht –’ Zijn stem stakte van emotie.

Ellie streelde zijn haar. Ze merkte niet eens dat hij nu bijna even nat was als zij. ‘Ik weet het, David,’ huiverde ze. ‘Ik weet het, lieveling.’ Ze voelde hoe strakgespannen zijn rug was terwijl hij probeerde de tranen die in hem woedden binnen te houden. ‘Huil maar schat, toe maar. Ik ben het maar, Ellie.’

Zijn adem ontsnapte alsof hij zojuist een stomp in zijn maag had gehad. En terwijl hij begon te schokken van het huilen, volgden de tranen.

‘Ik dacht dat ik je nooit meer terug zou zien,’ huilde hij. ‘Nooit meer.’

Toen moest zij ook huilen want ze wist dat ‘doen alsof’ pas weer zou kunnen als dit alles achter de rug was. *Dit is Palestina en we zitten er middenin. Totdat alles op de een of andere manier geregeld is, gaan er mensen dood en is er geen sprake van ‘doen alsof’.*

Ram Kadar keek uit het autoraampje naar de rij lege vrachtwagens die op het vliegveld bij Damascus stonden te wachten. Voor het eerst sinds hij haar had gekend, was Isabel Montgomery in gebreke gebleven. Voor het eerst had ze niet afgeleverd wat ze had beloofd. Na twee uur wachten op een vliegtuig dat nooit was gearriveerd, wist Kadar zeker dat ze

dood was, zeker dat alleen de dood oorzaak van haar falen kon zijn. Het Joodse vliegtuig lag brandend op de grond bij Golan, behalve als –

Langzaam ging Hadj Amins hoofd op en neer toen een lange, Syrische officier in het schijnsel van de koplampen van Kadars auto iets tegen hem zei. Ondanks de bittere teleurstelling die de avond had gebracht, was er geen enkele uitdrukking op het gezicht van de moefiti te lezen. Hij stapte uit de lichtcirkel en de officier liep achter hem aan, zijn hand uitgestoken voor de beloning die zijn nieuws zou brengen.

Kadar draaide het autoraampje op een kier open om te horen wat de moefiti en de Syriër zachtjes tegen elkaar zeiden.

‘En u weet zeker dat het vliegtuig niet verongelukt is?’

‘In ieder geval niet in Syrië. Onze agent in Nazareth bericht dat hij ongeveer twee uur geleden een brullend geluid boven in de lucht hoorde. En toen hij omhoogkeek, vloog er een vliegtuig laag, gevaarlijk laag over het dal heen. Maar er is geen enkel bericht over een neergestort vliegtuig binnengekomen. Geen explosie. Ik kan alleen aannemen dat het ongedeerd over Nazareth heen is gevlogen en misschien heelhuids is geland.’

Hadj Amin dacht weer na over wat de man zei. ‘Als dat zo is, zullen de Joden inmiddels wel hebben wat ze willen.’ Hij keek naar de lege vrachtwagens. ‘En Kadar zal met lege handen naar Palestina en zijn commandopost teruggaan.’

‘Maar u mag het schip niet vergeten, Hadj Amin. De *Trina*. De Arabische Liga heeft u de hele lading van het wapenschip beloofd.’

‘Loze beloften!’ Bij de gedachte aan het verraad van de Arabische Liga stak Hadj Amin boos zijn kin naar voren. ‘Ik kan niet meer geloven dat ze ons deze essentiële voorraden munitie en wapens zullen sturen. Nee! Ze willen dat wij in Palestina mislukken, zodat zij tussenbeide kunnen komen en

de zaak overnemen wanneer wij het werk al gedaan hebben. Ze zullen Palestina onder elkaar verdelen – Transjordanië, Egypte, Syrië, Iraq. Ze denken niet eens aan een onafhankelijke Arabische staat in Palestina.’

De moefiti hield even stil en keek de Syriër dreigend aan. ‘U denkt toch niet dat ik zo’n dwaas ben dat ik dat geloof! Nee, uw regering wil me uit de weg hebben. Dáárom beschoten ze het Joodse vliegtuig toen mijn agent Isabel Montgomery het hierheen bracht. Dáárom beloven ze me wapens van het wapenschip, en pikken die vervolgens allemaal zelf in, tot de laatste kogel toe. Ik kan geen mens vertrouwen. Behalve degenen die ik goed genoeg betaal.’ Hij duwde een envelop in de hand van de Syrische militair. ‘Nu krijg ik van u de lijst met havens die het schip aandoet,’ zei hij. ‘De vaartijden en het vrachtmanifest.’

De Syriër keek over zijn schouder heen en gaf Hadj Amin toen een stapeltje papieren aan. ‘Alstublieft. Alles wat u wilde hebben. Ik heb mijn aandeel in de koop gehouden en nu moet u zich aan uw aandeel houden.’

‘Uiteraard. Uiteraard. We zullen de dienst die u ons hebt bewezen niet vergeten. Of de prijs die u bedong.’ De moefiti gaf een klein hoofdknikje. Het onderhoud was afgelopen.

Kadar leunde achterover en keek ongeduldig voor zich uit terwijl de Syrische officier met grote stappen wegliep. Hadj Amin liep bedaard naar de auto toe. Hij tikte op het raampje. ‘Hebt u het gehoord?’ vroeg hij aan Kadar.

‘Ja, alles. Het vliegtuig is dus niet vernietigd? Dat betekent dat de Joden zullen aanvallen. Als ze wapens hebben, vallen ze aan.’

‘Daarover kan geen twijfel bestaan. Tenzij de Britten het vliegtuig het eerst ontdekken en de Amerikaanse piloot arresteren. Hoe heet hij ook weer, die Amerikaan van Montgomery?’

‘Michael Cohen. En een zekere kapitein David Meyer. Meyer schijnt de baas van de Amerikaanse activiteiten te zijn.’

‘Montgomery heeft ons goede diensten bewezen. Namen. Plaatsen. De illegale Joodse lading. De Britse regering zal er allemaal het grootste belang bij hebben. We zullen via onze kanalen contact met hen opnemen. Wat de Joden ook met deze lading hopen te winnen, wij zullen die bij hen weggrissen.’

‘Maar zullen de Engelsen, als ze Meyer en Cohen oppikken, niet tevens Montgomery arresteren?’

De moefiti nam hem met kille ogen op. ‘U en ik weten allebei dat ze niet meer in leven kan zijn. De Joden wisten wie ze was op het moment dat zij het vliegtuig richting Damascus liet vliegen. Ze zullen haar inmiddels gedood hebben, Kadar. We hebben nu één martelaar meer voor de Djihad. En u hebt uw minnares verloren.’

Kadar wist dat hij gelijk had en vreemd genoeg voelde hij geen emotie. Montgomery was dood. De Joden hadden nu hun geweren en hun kogels. Hady Amin was uit de gunst bij de verschillende facties van de Arabische coalitie. ‘Wat is nu de bedoeling?’

‘Ga terug naar Palestina. Er zullen zeer zeker vanavond nog aanvallen komen. Wanneer we horen waar, zullen we radioberichten naar de controleposten sturen zodat u over de informatie kunt beschikken. Ga daar dus heen en neem het bevel op u.’ Hij gaf het stapeltje papieren aan Kadar. ‘En bedenk dat dit onze redding is.’

Kadar kneep zijn ogen toe, maar kon het schrift in het donker niet lezen. ‘Wat is het?’

‘Een schip dat de *Trina* heet. De vracht is voor Libanon en vervolgens voor Damascus bestemd; daarna is die aan ons beloofd. Ik kan geen geloof aan die belofte hechten, dus wil ik dat u iemand die mijn vertrouwen heeft aan boord stuurt voordat het schip uit Joegoslavië vertrekt, die vóór aankomst

in Palestina de bestemming verandert. Wat voor ons bedoeld is, zullen we ook nemen.'

'Maar zullen de Engelsen van ons niet evenzeer een lading wapens in beslag nemen als van de Joden?'

'Ze komen niet te weten wat de werkelijke vracht is, Kadar. Daarvoor is gezorgd. Voor ons land is het echter genoeg om een leger mee uit te rusten. Zesduizend geweren. Niet een leger van Syriërs of Egyptenaren, maar een leger voor Palestina en het huis Hoesseini.' Zijn stem klonk vast, maar zijn ogen verrieden een woede en een wanhoop die Kadar maar zelden bij zijn koelbloedige leider had gezien.

'Zoals u wenst, Hadj Amin.'

'En wat betreft.' De ogen van Amin vernauwden zich. 'We hebben geruchten gehoord dat hij zichzelf generaal noemt, dat er misschien zelfs gefluisterd wordt dat hij ons ontrouw is.' Hij hield even stil en zijn woorden spuwden het venijn van zijn verlangen uit. 'Dood hem, Kadar. Gebruik hem en dood hem daarna. In onze regering is er geen ruimte voor ontrouw. Dood hem.'